

"ואיכא דאמרי, א"ל לר"א, וכי מאחר דתכשיטין הן מפני מה הן בטלין לימות המשיח"

(שבת סג.)

א"ל, אף לימות המשיח אינם בטלין. היינו דשמואל, ופליגי דר"ח ב"א. מדרגות שונות אפשריות הן להגלות בעולם, ובכל אחת מהנה אפשר שתבא גאולת ישראל וימות המשיח יחלו. החרב, אפשר שתהי' משמשת לא רק בתור מגין ושומר את השלום שלא יופר, כ"א עוד יהי' לה תפקיד לבער קוצים ולהכניע עריצים, ומ"מ כשתבא השעה שישראל יוכל לבא אל מנוחתו ונחלתו, תהיה יד ד' נטויה עליו. ואם גם בעתיד, אשר כנסת ישראל תשוב לגדולתה, עוד יוכל להיות שמ"מ כח הגבורה יהיה צריך לעשות את דרכו לפעמים גם בחרב נוקמת - א"כ יחשב בצדק הזיין לתכשיט ישראלי ג"כ, אע"פ שבעקרו איננו בא כ"א מפני ההכרח. שלילת התכשיט יכולה להיות רק לדבר ששימושו מצוייר רק בזמן החרבן והדילדול של האומה, אבל כל מה שהשימוש יהיה בו גם בזמן הגדולה, כבר יש בו משום תכשיט אע"פ שהוא צורך שעה ועובר. ונראין הדברים, שע"פ הלשון האחרון הזה, אין אנו נזקקים לומר שרק לתכשיטין בעלמא יהיו כלי הזיין, אלא שישראל יעשה חיל גם בעוד אשר ערפל יכסה ארץ ולאומים, והשד והמץ עוד לא יכלה מן הארץ. יבא ישראל למנוחתו כדי לבא אל מגמת פניו וחיותו המכוונת בארצו וממלכתו, ואם ירעשו המון גויים לקום עליו עוד הפעם, הנה ימינו תרעץ אויב. עד אשר תתרומם הרוח, וע"י גדולתן של ישראל והכרת דבר ד' אשר יקום לעולם, לעיני כל בשר, על העם אשר בחר לנחלה לו, ויתרומם ערך המוסר והצדק מצד ההכרה שהרוחניות העליונה היא התקיפה מכל, כי דבר ד' צור עולמים היא, אז תחדל החרב מן הארץ. אבל מבטלי החרב, בני ישראל, צריכים להיות בתחילה חגורי חרב, והוראת גבורתם צריכה לבא בתכונה של פועל ומעשה. אז השלכת החרב, אחרי אשר נאחזה בכף מעם מופת זה, תהיה הוראה מקובלת ע"פ דבר ד' לכל עם ולשון. א"כ גם לימות המשיח אינם בטלים, מפני שהם צריכים להראות את היכולת של העוזז המעשי והגבורה החמרית, כדי שיהיו יכולים לבטל אותה, לא רק ע"פ תכונה אצילית רוחנית לבדה כ"א גם עם כח הגבורה והעז המתלווה עמה, ימין ד' רוממה ימין ד' עושה חיל 1. וע"ז צריך הדבר להיות התחלת צמיחת קרן ישועה דוקא בעוד כל מחשכי ארץ עומדים קיימים בפראותם, כי לא יבא האור הגמור כ"א ע"י אורן של ישראל וגדולתן בפועל, והיינו דשמואל, ופליגי דרחב"א מח.

1 תהלים קיח טז.